Akbaba

Köprülü — Gördün mü mebus olacak adamı Sarol?!...

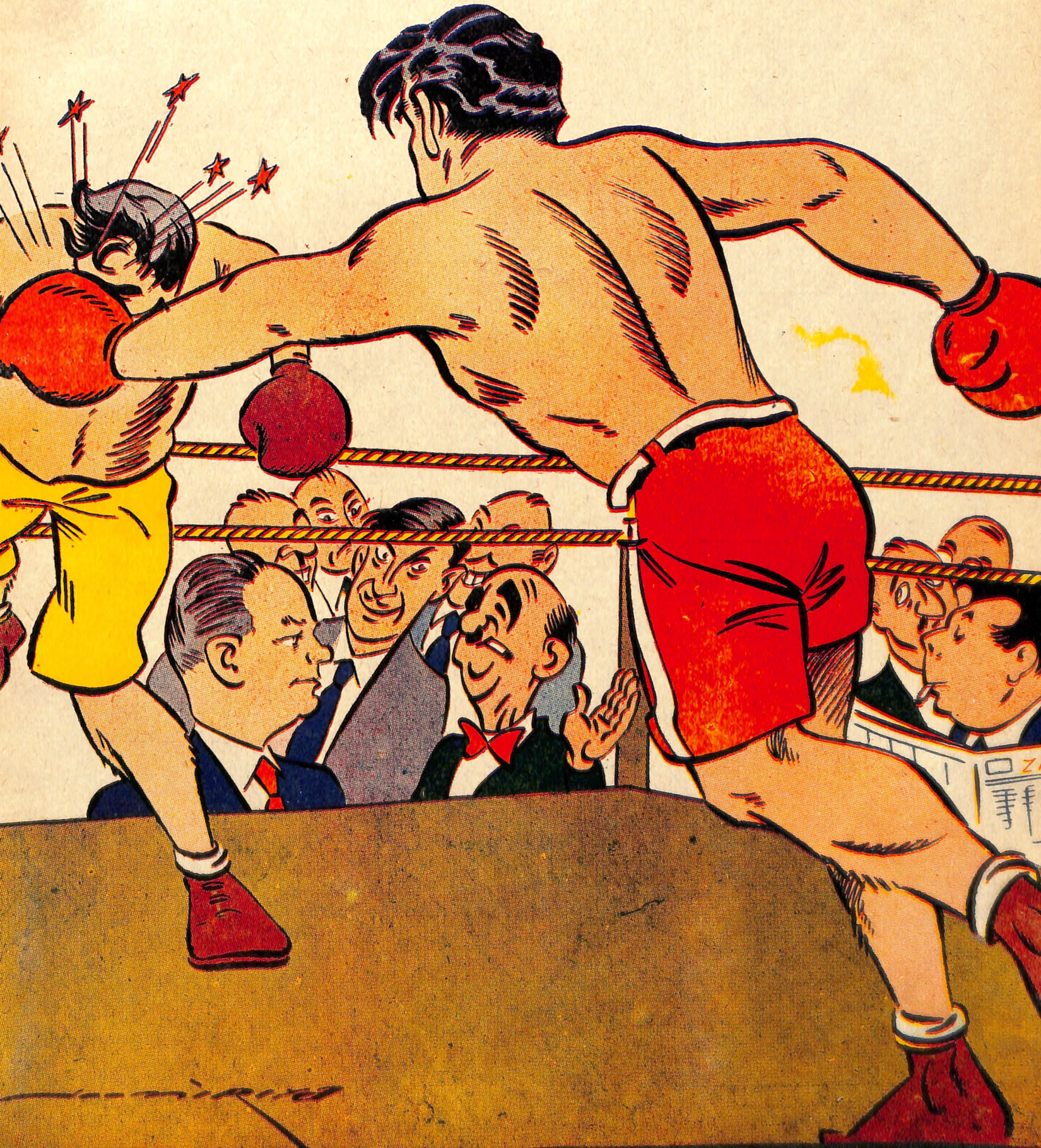

EMNİYET SANDIĞI

(8) ARALIK AKŞAMINA KADAR

PARA YATIRMAKLA

YIL SONU **FEVKALÂDE** İKRAMİYESİ

Bahçelievlerde denize nazır, otobüse 3-4 dakika mesafede, bir bodrum, 3 katlı inşaata müsait

10 ARSA

AYRICA

(OCAK) ayında:

APARTMAN DAİRESİ

Çekilişlerine katılabilirsiniz.

★ Her iki çekilişde ayrıca **PARA** İKRAMİYELERİ

Her **(150)** liraya bir kur'a hakkı.

EMNİYET SANDIĞI

SEK VERMUT...

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik sekreteri:
Selâmi Münir Yurdatap
Adres: Klodfarer Cad. No. 8 - 10. Daire 3.
Telefon: 21811
ERCAN MATBAASI
Fiat. 50 Kuruş

NECİPBEY KREMLERİ Rüzgarlı ve ... havalarda dahi cilduzun yumuşak ve tazeliğini muhafaza eder.

Sivilce, Çil ve Ekeleri giderir

YAĞLI-YAĞSIZ

NECİPBEY KREMİ

Rahat Uyuyor!

Çünkü, kendisi hayat, evi yangın, gemisi ve otomobili kazaya karşı sigortalı.

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi, en müsait şartlarla emrinizdedir
Telgraf: İmtiyaz — İstanbul — P. K: 845 Galata

Muayyen zamanlardaki sancılara karşı...

... kininli GRİPİN başarı ile kullanılır. GRİPİN, baş, diş, adale, sinir, lumbago ağrılarını teskin eder, romatizma ve siyatik tedavisinde faydalıdır.

KİNİNLİ GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Gripin mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Süratle hazmolur ve derhal tesirini gösterir.

SAYI : 142 — CİLT : 6 — 2 ARALIK 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

KÖREBE

BİZİM, ihtikârla, vurgunla, yağmayla, istifcilikle savaşımız, çocukların körebe oyununa benziyor tıpkı: gözlerimiz gafletle bağlı, ellerimiz karanlık bir meçhulde hayallere açılmış, bir şeyler tutmak, bir şeyler yakalamak için çırpınıp duruyoruz.

Bir şeyler!.. fakat muhtekir bu, vurguncu bu, yağmacı bu, istifci bu... Balıkpazarında maydanozcu değil!.. devlet dairesinde evrak kâtibi değil!.. Hele Ankara caddesinde benim gibi muharrir hiç değil!.. Verir mi yakasını ele?.. Teslim olur mu sana kolay kolay?.. O, sürmeyi gözden çeken, o deveyi elekten geçiren hokkabaz, Zati Sungur'u masa üstünde afyon yutmuş Çinli gibi uyutur, silindir şapkasından tavşan yavrusu gibi çıkarır!

Biz muhtekiri, serbest piyasada boru, demir, çinko arar gibi arıyoruz. Ayol o, Cadillac otomobilinde yan gelmiş, her sabah önümüzden geçiyor. Her gece, pahalı metresiyle şampanya içiyor ve dairesinin aylık kirası iki bin liralık apartımanında, Style eşyasını sonradan görmeler kalabalığına teşhir ederek partiler veriyor!

Hani eski şair «gökte yıldız arayan müneccim, yolunun üstündeki kuyuyu görmez» diye arabcası, acemcesi bol kelimelerle bir beyit söylemiştir, işte bizimkisi tıpkı öyle... Yakasına yapışıp:

— Bre zibidi, nereden buldun bu saltanat arabasını, nereden yakaladın bu pırlantalar giyinmiş kadını, nereden diktin bu kat kat sarayı?..

Diye soracağımıza, ağzımızı açmış, gözümüzü kısmış, çırpınıyoruz:

— Muhtekir aranıyor!..

Neredeyse gazetelere ilân vereceğiz: nerede olduğunu bilenlerin insaniyet namına haber vermeleri rica olunur!

Hayır, hayır... Bizim vurguncuyla, istifci ile mücadelemiz, pek Köroğlu edasiyle oluyor:

Tüfek icad oldu, merdlik bozuldu,
İğri kılıç kında paslanmalıdır!

Olmaaaz... Öyle kaçak düşmana bizim eğri kılıç kanunlarımız ne yapsın?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

«SAZ ESERLERİ»

Suat Yalaz

Yeni Kıymetler

Babası oğlunu methediyordu:

— Eski harfleri güzel güzel okur, çatır çatır yazar... Geçen yıl evlendirdik. Önce, Allah kabul etsin imam nikâhı kıydırdı, sonra medenî nikâh... Karısını, gelinim olacak, yanıma başörtüsüz çıkartmaz!..

Ötesini annesi ilâve etti:

— Çok müslüman çocuktur, çook: Sinemaya bile abdestsiz gitmez!..

Olaylar Alaylar

İDAMLIK ORMAN

Üsküdar ve Kuzguncuk semtlerinde oturanların, bugünlerde çok dikkatli olması gerekiyor.. Hayatlarının tehlikede olduklarını haber verelim.

Ormanlar Kralı Şevket Mocan, sahibi olduğu Kuzguncuktaki koruluğu parselleyip satmak istemiş. Ağaçlı sahanın satılmasına engel olmuşlar. Şimdi Şevket Mocan, arsalarını satışa çıkarabilmek için, ağaçları kendi elile idam etmeğe karar vermiş.

İşte tehlike burada. Şevket Mocan gibi bir silâhşör de ağaçları ipe çekip idam edecek değil a...

Çekecek altıpatlarını, dan, dan, dan!.. ateş edecek. Onun kuzey batıya nişan alıp, güney doğuya ateş ettiği de eskidenberi bilinir. Onun için, Üsküdarlılar, Kuzguncuklular, bugünlerde tetikte dursunlar. Şevket Mocan çam devirirken, can devirebilir...

SUN'İSİ

Zamanımız, her şeyin aslının yerine sun'isinin yapıldığı çağdır. İpek yerine sunî ipek, hayvan derisinin yerine plâstik kürk, hattâ sun'î ilkahla çocuk... Hattâ naylon demokrasi bile yapılıyor.

Eh biz de geri kalır mıyız? Biz de de sun'i şeker darlığı yaratılıyor. Karınca kararınca...

— Armudun eyisini herkes yiyemez bayım.. Al şundan!..
(İrfan Ulaş)

KIRK SENEDE

İsmi ve adresi bizde mahfuz, Babıâli patronlarından biri, bir yazardan yazı istedi. Yarım saat sonra yazıp götüren yazara patron:

— Ne vereceğiz?

Diye sordu.

— Kırk lira...

— Ne?.. Kırk lira mı? Yahu on dakikada yazıverdin. On dakika için kırk lira olur mu?

Kırk yaşındaki yazar:

— Hayır efendim, dedi, on dakikada değil, kırk senede yazdım.

San'at dostları (Suat Yalaz)

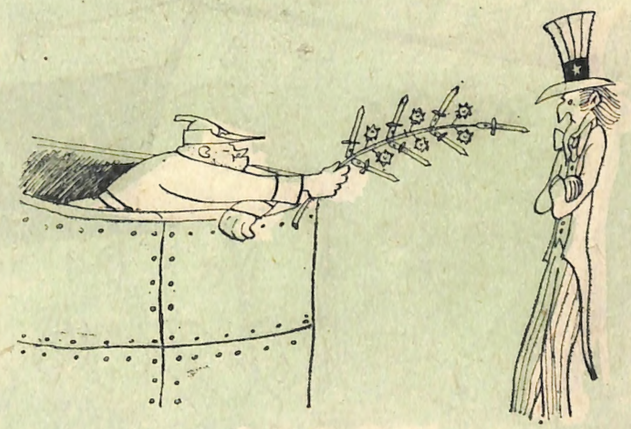

Zeytin dalı!.. (Gündüz)

TEMİNAT

Kâzım İsmail Gürkan'a bir hasta müracaat etti. Çok nazik bir ameliyat lâzımdı. Üstad:

— Yaparız ama, dedi, biraz pahalı bir ameliyattır. Çabuk kurtulursunuz. Lâkin üç bin liraya mal olur...

— Aman doktor, dedi hasta, bende o kadar para yok ki...

Bunun üzerine Kâzım İsmail, yazıhanesinden bir reçete kâğıdı aldı:

— Öyleyse şu ilâcı yaptırın. Bir ay sürer ama, muhakkak hastalığınızı geçirir...

TEŞBİHTE HATA

Son zamanlarda borsa oyunlariyle sür'atle zengin olmuş bir «doktor»a sordular:

— Nasıl oluyor da böyle kısa zamanda borsada kazanıyorsunuz?

— Soğuk su banyosu yapar gibi...

— İzah eder misiniz?

— Yani çabucak, birdenbire dalıyorum, daha çabuk fırlayıp çıkıyorum...

TARİH VE HAYÂL

Üç türlü tarihî roman yazma usulü varmış. Birinci, içinde tarihe geniş, hayâle az yer verilen roman. Bu çeşit romanların okuyucusu az olurmuş.

İkincisi tarihle hayâle aynı ölçüde yer verilen roman.

Üçüncüsü, tarihe az, hayâle çok yer verilen roman. Bu çeşit romanlar çok satılırmış.

Rahmetli tarihçi Ahmet Refik şöyle dermiş:

— Bizde bunun bir dördüncü çeşidi icad edildi; tarihe hiç yer verilmiyen tarihi romanlar.

Merhum sağ olsaydı da ne tarihe, ne de hayale, yer verilmiyen bu günkü tarihî romanları görseydi!.

SEN OLSAN

İmam, mahallenin kabadayısı Kör Cafer'i kör kütük sarhoş görünce dayanamadı:

— Utanmaz mısın? dedi. Allahtan da korkmaz mısın? Eve gidince bir de karına dayak atarsın, feryadı yedi mahalleden duyulur...

Kör Cafer, yayvan yayvan karşılık verdi:

— Ulan imam, sen benim karıyı ayık kafayla görsen öldürürsün ya, dövmek şöyle dursun... Söyle şimdi, sen olsan içmez misin?

BEŞ BUT

Kasap dükkânında:

— Beş tane but istiyorum, fakat beşi de bir büyüklükte olacak...

— Merak etmeyin efendim, beşini de aynı koyundan keserim!..

Makinist Ahmet

Yazan:
İstatistik Genel Müdürlüğü
Özel kalem odacısı
Osman Efendi

MALTIZ, güney illerimizden birinin kasabasıdır. İstasyon üzerinde kurulmuş, şirin bir yer. Türkiyede çocuk sayısı en fazla olan yer «Maltız» kasabasıdır. En az çocuğu olan ailenin bile bir düzineden fazla çocuğu vardır. Hiç kadın, mutlaka her yıl doğurur. İkiz, üçüz, dördüz, beşiz, altız doğuranlar normal sayılır. Kısır kadın görülmemiştir.

«Maltız» kasabasındaki en akıl durduran nüfus artışı karşısında Çindeki artış hiç kalır.

Kasabaya gelirken uzaktan gördükleriniz, koyun, davar, sığır sürüsü değildir. Zürriyeti bereketli «Maltız» köyünün kırlarda oynaşan çocuklarıdır.

Nüfus sayımlarında, «Maltız» daki çocuk sayısının fazlalığı, İstatistik Genel Müdürlüğünü daima şaşkınlığa uğratmıştır.

Nüfus artışı, bir memleketin savunmasından avunmasına kadar her şeyi ile ilgili olduğundan, «Maltız» kasabasındaki müthiş çocuk doğumu da bilimsel bir inceleme konusu olmuştu.

İstatistik Genel Müdürlüğü, bu hızlı artışın sebebini öğrenmek ve bu metodu memleketin başka kasabalarında da uygulayarak nüfus artışını hızlandırmak için «Maltız» kasabasına bir çok uzmanlar gönderdi.

İncelemeden dönen uzmanlar, bugünkü bilim kurallarına göre, bu kasabada değil nüfus artışı, insanların bile yaşamaması gerektiğini söylediler.

Bir takım uzmanlar da çamurdan, pislikten, sivrisinekten, daha bir çok sebeplerden kasabaya bile giremediler.

Çok üzüntülü bir günümde idi. Hayatımda o günkü kadar kötümser olduğumu hiç hatırlamıyorum. Serçe parmağımda şeytan tırnağı çıktığı için, dünya bana zindan olmuştu.

İstatistik Genel Müdürü bey, koridordan geçerken:

— Ne o Osman Efendi, Karadenizde gemilerin mi battı?

diye sordu.

— Daha fena Beyefendi, dedim, serçe parmağımda şeytan tırnağı çıktı. Münasip bir hamidiye çeşmesi bulsam, içip içip kendimi öldüreceğim.

— Madem hayatından bezdin, hiç olmazsa ölürken memlekete faydalı bir hizmette bulun.

Daktilo — Rica ederim rahat durunuz... Daha çalışma saatine on dakika var!..
(Necmi Rıza)

— Ölmem kâfi hizmet değil mi ? Başka ne istiyorsunuz?

— Şimdiye kadar «Maltız» a gönderdiğim uzmanlardan dördü geri dönmedi, yedisinin âkıbeti meçhûl, üç tanesi ters yüzü döndü, sekiz tanesi hastahanede. Sen ölümü göze aldığına göre Maltız'a git, öğren bakalım, ne yapıyorlar da bu kadar çok çocuk meydana çıkarıyorlar?

Hısım akraba ile helâllaştım, eşe dosta vedâ ettim, çıktım yola.

Kasabadaki çocuklar gerçekten insanı şaşırtıyordu. Hoca'nın dediği gibi, ışığı gören fırlamış dışarı.

Köyün bir ihtiyarına:

— Bunlara nasıl bakarsınız?

diye sordum.

— «Saldım bayıra, Mevlâm kayıra!...» diye cevap verdi.

— Kasabanızda bu kadar çok çocuk olmasının hikmeti nedir?

— Onun sebebi hep Makinist Ahmet'tir.

Allah bilir a, aklıma kötü şeyler geldi.

Bu Makinist Ahmet, herhalde bütün kasabanın gözünü yıldırmış, azgının biri olacaktı.

— Niçin bu Makinist Ahmedin bir çaresine bakmıyorsunuz?

— Fena bir şey yapmıyor ki...

Sonra ihtiyar anlatmağa başladı:

— Makinist Ahmet, bizim kasabalıdır. Trende makinistlik eder. Her gece tiren, herkes tatlı uykusunda iken, saat üçte gelir. İstasyona girerken, Makinist Ahmet, karısına ben geldim, diye haber vermek için, asılır düdüğe; düt, düüüüt düüüüüt!... Öttürür düdüğü. Makinist Ahmedin karısı da açar pencereyi, avazı çıktığı kadar:

— Hoş geldin Ahmeeeeet!...

Diye bağırır. Ondan sonda düdükte ses te kesilir ama, sıcacık yataklarında uyuyanlar da uyanmış olur. Zaten sabah erkenden işe kalkarız. Sabaha da bir şey kalmadığı için, gözümüzü artık uyku tutmaz.

İhtiyar buraya kadar anlattıktan sonra:

— Anlıyorsun a, bu kadar çocuğa hep o Makinist Ahmet sebep olmuştur, dedi.

İncelemeden dönünce İstatistik Genel Müdürüne raporumu verdim: «Memlekette nüfusu artırmak için her kasabaya bir istasyon yapılması, tirenlerin istasyonlara gece saat üçte girmesi ve her tirene düdüğü çalan bir makinist Ahmet bulmak gerektiğini saygılarımla arzederim.»

Akbaba'nın Lûgati

VATMAN: Tam yolcuların bineceği zaman, tramvayı yürütmeğe memur adam.

EŞEK: Adını ve meziyetlerini bazı insanlara karşılıksız veren âlicenap hayvan.

MAHKÛM: geceleri, nerde kaldığı karısı tarafından bilinen yegâne adam.

ÖPÜŞMEK: Evlenme illetinin sirayetini kolaylaştıran bir hareket.

KATNANA TEBESSÜMÜ. Sunî çiçek buketi.

KONFERANS SALONU: Şekerleme imalâthanesi.

Bir Film Seyrediyoruz!..

Seyreden: Seyrani

Z bir kaç tanıdık.

— Aman şu filmi kaçırma, git gör! dediler.

Güzel bir san'at filmi imiş. Biletimi önceden aldığım için, orta yerde bir koltuğa oturdum. Lâmbalar söndü, film başladı. Daha takdimde bile güzel film olduğu belli... Ama seyredebilirsen... Yer gösteren Madmazelin el feneri, ikide birde suratımı aydınlatıyor. Film başlıyalı on dakika oldu, hâlâ yeni yeni geliyorlar. Salonun kapısı ikide birde açıldıkça, aydınlıktan insanın siniri bozuluyor. Ayakkabı gıcırtıları, iskarpin takırtıları...

— Müsaade eder misiniz?

Benim sırada yerlerine geçeceklere kalkıp yer veriyorum. Biri nasırıma basıyor, biri yere düşen şapkamı eziyor. Tam otururken biri daha geçiyor. Madmazele bahşiş veriyorlar, beş lira... Madmazel elektrik fenerinin ışığında paranın üstünü sayıyor.

Film başladıktan yarım saat sonra, ortalık durulur gibi oldu...

Önümde yaşlı bir hanımla bir kız var, seslerinden anlıyorum. İhtiyar hanım:

— Seçemiyorum, okusana şu yazıları, diyor.

Genç kız spikerlik yapıyor:

«— Erman bugünden itibaren alâkamızı kesmeğe mecburuz. Unutma ki Erman, ben senin babanla evliyim.»

İhtiyar kadın soruyor:

— Bu Herman da kim?

— Hani hapishaneden kaçan bir delikanlı vardı ya... O işte...

— Peki tren nereye gidiyor?

— Dur anne... ne bileyim ben?.. Şimdi söylerim.

Yanımda oturan bir erkek karısına — aralıklı oturduklarına göre, karısı olacak — anlatıyor:

— Tuuu!.. Ben bu filmi görmüşüm Rukiye be!..

— Sahi mi? Bi daa seyret... güzel film.

Solumda oturan arkadaşına anlatıyor:

— Şimdi kızı baştan çıkaracak namussuz..

— Yok be!..

— Vallahi benden çıkaracak.. Senden?

— Çıkarmıyacak.

— Çıkaracak işte... Var mısın? Nesine...

— Frigosuna...

Öndeki ihtiyar kadın:

— Okusana kız, diyor, ne söylüyor o ihtiyar herif?

Kız okuyor:

«— Hayat dikenli bir yoldur. Biz bu yolun...» püff. Aman sana okuyayım, derken kaçırdım işte...

Arkada tatlı tatlı bir dişi - erkek mırıltısı:

— Dün neden telefon etmedin Leylâ?

— A şekerim, söyledim ya, kocam akşama kadar evden çıkmadı.

— İstesen, pek âlâ bal gibi de atlatırdın.

Kısa bir sessizlik, sonra imlâya gelmeyen sanki emzik emen bir çocuğun çıkardığı şapırtılı bir ses...

— Vay namussuz herif!.. Bak ırz düşmanına, elin masum kızını baştan çıkaracak...

— Anne, sus!.. Yavaş canım, herkes sana bakıyor. Rezil ettin beni...

— Ne diyor oku şunu..

«— Ben talihsiz bir insanım Jorjet.»

Sağımdaki erkek karısına anlatıyor:

— Bu ince bıyıklı herif var ya... Sonunda apartımanının üst katından düşüp ölecek...

— Söyleme be Veli, filmin tadı tuzu kalmadı.

— Ama neden ölüyor?. Biliyor musun? Söylemedim ki...

Kadın yalvarıyor:

— N'oolursun söyle! neden ölüyor?

— Düşünce parçalanıyor, ölüyor işte...

Salonda bir ses yükseliyor:

— Yaşa!.. Görsün pezevenk, nasıl olurmuş âlemin karısına...

Önümde, yüksek tüylü şapkalı bir hanım, yanındaki adamın başı bir türlü yerinde durmuyor. Ben de perdeye nişan alır gibi, durmadan başımı sağa sola çeviriyorum.

Arkadan kuyruk sokumunun üstüne, sahalarımızda nâdir görülen şahâne bir şut çektiler. Ben bir plonjon yaptım. Dönüp geriye baktım. Birleşen dudaklar çözüldü:

— Tanıyamadın mı?

— Pardon...

Bir çığlık koptu:

— Aaaa... Kız kendini öldürüyor.

Bir erkek sesi kadının heyecanını yatıştırıyor:

— Film be!.. Sahiden diyl...

— Sanki film olduğunu biz bilmiyoruz. Tıpkı sahici gibi...

Önümde kız, yüksek sesle, film yazılarını okuyor. Soldakiler hâlâ frigo için çekişiyorlar. Arkadan bazı romantik, bazı da neo-realist aşk nağmeleri geliyor. Perdede erkek kadın artistin dudaklarına yapışınca, salondan bir ıslık yükseldi.

Bir anlayışlı delikanlı, daha az anlayışlı arkadaşına filmi açık ediyor.

— Kızı nasıl sever öbür oğlan, çaktın dalgayı deyil mi?

Artık sesler birbirine karıştı:

— Ne diyor adam?

«— Bir bahar seli gibi taşkın hislerimin tesiri altındayım Jorjet...»

— Ismarla bakalım frigoyu...

— Bu gece beraberiz deyil mi yavrum.

— Bak Müjgân, kadın doktora gidiyor ya, kürtaj yaptıracak..

Kendimi dışarı zor attım. Filmi sağlık verenler akşam sordular:

— Nasıl buldun filmi?

— Bir şey anlamadım ki...

Suratları buruştu. Yüzüme karşı bir şey demediler ama, içlerinden:

— Çok anlayışsız, duygusuz herif!.. dediklerini yüzlerinden okudum.

Müşteri — Beş liram var... Ne tavsiye edersiniz?
Garson — Bir piyazcıya gitmenizi!..

— Oh Mösyö Agopyan, yanınızda güzel bir karı gördünüz mü hemen ağzınızın suyu akooor..
— Hayır Madam Sürpik.. Burnum damlooor!..

(Necmi Rıza)

AMANNNN...

Sanık sırasında gayet kibar tavırlı bir delikanlı oturuyordu. Öyle terbiyeli bir hali vardı ki, suçlu olduğuna kimse ihtimal veremezdi. Hâkim:

— Söyleyin bakalım, dedi, dolandırıcılık, sahtekârlık, karşılıksız çek yazmak gibi suçlarla itham ediliyorsunuz...

Sanık hemen parmağını dudaklarına götürdü:

—Aman bay hâkim daha nâzik konuşun, müstakbel kayınpeder de salonda!..

ÇARE

İki hırsız bir apartımanı soyacaklardı. Biri bir taksiye atladı. Biraz uzaklaştıktan sonra şoföre:

— Bas klâksona... dedi.

— Yasaktır...

— Cezası elli lira değil mi be? Ben yüz veriyorum. Uzun uzun öttür...

Şoför şaştı:

— Peki ama neden?

— Bizim Kulaksız işde... Etrafta ne kadar aynasız varsa başımıza toplayacağız da...

Camide bir imam bir kadınla uygunsuz vaziyette görüldü..

(Gazeteler)

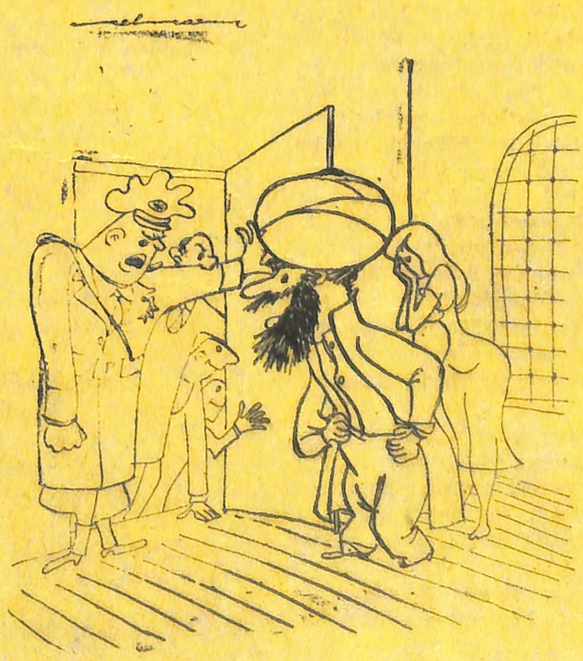

— Bu kadın buraya nasıl geldi?!..
— Cami Allahın evi evlâdım.. Gelme diyemem ki!..

(Gündüz)

NE YAPSIN?

Ankara civarında bir kaza merkezinden geçiyorlardı. Yağmur birdenbire o kadar şiddetlendi ki, otomobili bırakıp kahveye sığındılar. Ahmet Koçer, içeri girerken kahveciye:

— Aman yahu, dedi, bu ne yağmur? Adeta Tufan...

— Ne dediniz? diye sordu kahveci.

— Tufan, dedim. Hani Nuhun gemisinin dağ tepesine oturduğu Tufan felâketi, bilirsiniz...

Kahveci mahçup mahçup başını önüne eğdi:

— Nereden bilelim bayım... Daha İstanbul gazetelerinin gelmesine üç gün var!..

AZAMET

Meşhur bankacılarımızdan Kâzım Taşkend'i bir zat ziyarete geldi. Teşkent:

— Buyurun, bir iskemle alın beyefendi... dedi. Ağam gocundu:

— Bir iskemle mi alayım? Si beni kim zannediyorsunuz? Ben prensim...

Taşkend sükûnetle sözüne devam etti:

— Buyurun prens hazretleri. Lûtfen iki iskemle alın...

GAZETELERDE yıllardan beri «yüksek sosyeteden Bayan M. C. »gibi şifreli havadisler hep merakımı çekerdi.

Bizim bir Selâhaddin vardır. Geçen gün gördüm.

— Evleniyorum, dedi.

— Kiminle?

— Yüksek sosyeteden bir kız.

— Aman ne olur, pek merak ediyorum, şu yüksek sosyete ile beni tanıştır.

— Olur ama şu kalıbını kıyafetini bir değiştir. Bu kılıkla seni içeri almazlar.

— Neye? Neyim varmış?..

— Kendine çeki düzen ver...

O gün on sekiz sene evvel yaptırıp ta hâlâ taksitini veremediğim bayramlıklarımı giydim. Üst üste iki tıraş oldum. Saçlarımı yağladım, kunduralarımı boyattım. Aynaya baktım, teftişe hazır uçaksavar topu gibi pırıl pırıl olmuşum.

Selâhattin, yukardan aşağı süzdü:

— Pek sanmıyorum, ama bakalım seni alacaklar mı içeri? dedi.

Bir arabaya atladık, Yüksek Sosyeteye gittik. Bir kalabalık yer.

— Hani Yüksek Sosyete? diye sordum.

— İşte bu gördüklerin, hep Yüksek Sosyete... dedi.

— Alay etme be Selâhattin, bunlar insan... Bizim gibi basbayağı insan...

— Yoo... Bizim gibi ama, basbayağı değil, dikkatle bakınca yüksek sosyete olduklarını anlarsın.

Gözümü, kulağımı açtım. Sahiden dilleri bir acaipti, ne Türkçe ,ne Frenkçe, ne İngilizce, ne de Arapça... Ama hepsinden de biraz var.

— Neye buraya toplanıyorlar? Diye sordum.

Arkadaş anlattı:

— Burası Yüksek Sosyeteden Müberra Hâmfendi'nin...

— Neye öyle hanımefendi derken, ham kızılcık yemiş gibi dudaklarını büzüyorsun?

— Sen pek geri kalmışsın... Yüksek sosyete dilinde, pazarlık eden seyyar satıcı gibi «Hanım-e-fen-di» denilmez. Ham hum şaralop der gibi «hâmfendi» diyeceksin.

— Peki... anlat!...

— İşte burası Müberra Hâmfendi'nin apartımanı...

— Kim bu? Ne diye tanınır?

— Çok meşhurdur. Tanımıyor musun?

— Yoo...

— Gazeteler bile yazdı.

— Ne diye?

— Hani «Yüksek Sosyeteden Bayan M. K. barlarda içtikten sonra, sokaklarda rezaletini orta yere çıkarmıştı» diye yazdılar ya...

— Hıı! Demek burası onun evi?... Neye toplanmışlar buraya?

— Çay var. Her hafta cuma günü Müberra Hâmfendinin, cumartesi Mukadder Hâmfendi'nin...

— Mukadder Hâmfendi de kim oluyor?

— O da meşhur... Gazeteler yazdı. Hani bir gece sabaha karşı otomobilin içinde yüksek sosyeteden Bayan M. Y. alçak sosyeteden biri ile ahlâk zabıtası tarafından yakalanmıştı ya... Kıyamet kopmuştu.

— Neye? Uygunsuz vaziyette mi yakalandılar?

— Yok canım!... Vaziyetin uygunlusu, uygunsuzu olur mu? Yüksek sosyeteye kıran mı girdi de, alçak sosyeteden biri ile, diye... Ne diyordum? Ha!... Salı günü Mesrûre Hâmfendide, Çarşamba günü Dûşize Hâmfendinin, perşembe Semrâ Hâmfendi'nin toplantıları var.

— Gizli cemiyet mi?

— Yok canım, çay...

— Hıı!... Peki bunların çaydan başka işleri yok mu?

— Olmaz olur mu? Berbere giderler, bezik oynarlar, dedikodu yaparlar, balosu var... Başlarını kaşıyacak vakitleri yoktur.

Bir müze gezer gibi dolaşmağa başladık. Salonda büyük bir çay masası kurulmuş ama, üzerinde çaydan başka her şey var. Pastalar, turtalar, gatolar, boton saleler, bisküitler, börek, kurusundan yaşına kadar meyvalar... Bol, viski, kokteyl...

— Çay nerde Selâhattin?

— Adı çay bunun... Daha akşam üzeri çay polonje olur.

— Ne demek o?

— Yani masaya tavuklar, balıklar, dolmalar, soğuk etler, sıcak dönerli pilâvlar, tatlılar konur.

— Vay anasını!...

— Yavaş, duyacaklar...

Bir odada kadınlar kâğıt oynuyorlardı. Selâhattin:

— Bezik, briç ,poker köşesi burası, dedi.

Büyük salonda dans, bir kenarda da konuşuluyordu. Arkadaş:

— Burası da dedikodu köşesi... dedi.

— Hani seninki?

— Şu kıvırcık saçlı heriflen danseden...

O sırada, evleneceğini söylediği kadın Selâhattin'in yanına geldi:

— Ooo May darling!... Nerelerdesin ulan!...

Dedi.

Sonra öpüştüler. Kadın beni de öptü. Öptükten sonra Selâhattin beni kadına tanıttı. Arkadan başka kadınlar, erkekler geldi. Her gelen birbirile öpüşüyordu. Ben de gözüme kestirdiğim, boyuma göre olanları öpmeğe başladım.

Yeni bir misafir hanım geldi. Herkes «Lili, Lili!...» diye o tarafa koştu. Müberra Hâââmfendi:

— Kel bonör Ma şeri!... dedi. Herkes «Lili» yi öpmeğe başladı. Hoş bir kadındı. Benden evvel sıraya giren adam Lili'nin dudaklarında fazla tevakkuf ettiği için:

— Dur bakalım, sıra bizde!... diye herifi ittim.

Bir hâââmfendi Lili'ye:

— Bonjur Meleğim, bugün a la Dior giyinmişsin, dedi.

Herkes kendi âlemine daldı. Lili bana döndü:

— Pek nonoş şey bu, dedi, hiç böyle adam görmedim.

— Gör işte! dedim.

Lili:

— Senden hoşlandım, dedi. Konuşmağa başladık:

— Kuvaförde geç kaldım da biraz... Geçen hafta bir İsviçre yaptım.

— Yaa!...

— Haftaya da bir Amerika yapacağım.

Çok tuhafıma gitti:

— Amerikayı, İsviçreyi nasıl yapıyorsunuz? Diye sordum.

Güldü:

— Bern'e uçtum, Niyork'a uçtum, dedi.

Demek bu sosyetenin kuyruk sokumunda pervane var, istedikleri zaman uçuyorlardı.

Konuşmanın tatlı yerinde bir hâââmfendi Lili'ye:

— Bu ne elegans? Bu kimin kupü? diye sordu. O da:

— Meyd in Frans!... diye cevap verdi. Bir türlü ne dediklerini anlamıyordum. Lili bana:

— Bir laki strayk versene! dedi.

Ne cevap vereceğimi şaşırdım.

— Yok! dedim.

— Pall Mall de yok mu?

— Yok.

— Kemıl?

— Affedersin nedir bunlar?

Kahkahalarla güldü:

— Emeriken sıgaret!... dedi.

— Haaa!... söylesene!...

Cebimden İkinci paketini çıkardım. Yanındaki kadına benim için:

— Tre şarman!... dedi.

Verdiğim cıgarayı içmedi:

— Kalın geliyor, dedi, hem de çok sert... Çok mersi...

O sırada iri bir adam geldi, beni ensemden tutup kaldırdı:

— Sen kimsin?

Diye sordu.

Utana utana:

— Muharririm! dedim.

— Çık şarı!... diye bağırdı.

Benim alçak sosyeteden olduğumu anlamışlardı. Elbirliği ile, kahkahalar arasında kapı dışarı ettiler.

(Gazeteler)

Yedi dilde konuşan papağan..

YAZISIZ!..

(Nehar)

1955 Yaz Modası
Şık ve Zarif Modeller

Sayın Bayanlar!

Artık kış iyice bastırdı, nerdeyse her taraf karlarla kaplanacak, bu suretle susuzluktan kurtulan güzel İstanbulun kirli suratı da beyaz örtülerin altında gizlenecek. Size bu sayfada, tam mevsimine göre, çok zarif ve o nisbette ucuz, kendi kreasyonumuz olan modellerimizi takdim ediyoruz.

Sayın okuyucularımız! Pahalı giyinmesini herkes bece_rir. Maksat ucuza ve güzel giyinmektir. Ev kadınlığı da budur. Takdim ettiğimiz bu modeller gibi yaparsanız, hem ev kadınlığınızı gösterir, hem de erkekler üzerinde çok kârlı tesir bırakırsınız. Bu da gayet basittir. Kırk santimetre uzunluğunda bir şifonla bütün elbise ihtiyacınızı temin edebilirsiniz.

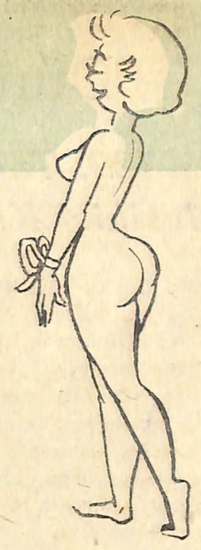

SOKAK KIYAFETİ:

Kırk santimetre şifon deyip geçmeyin. Bu şifonla arkadan saçlarınızı bağlarsanız, ayrıca pahalı şapkalar almağa ihtiyacınız kalmaz. Zarif bir sokak kıyafetine sahip olursunuz.

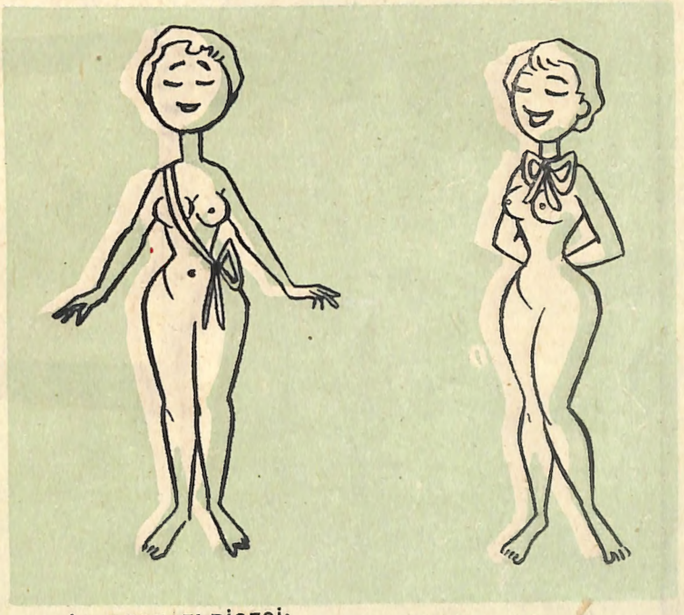

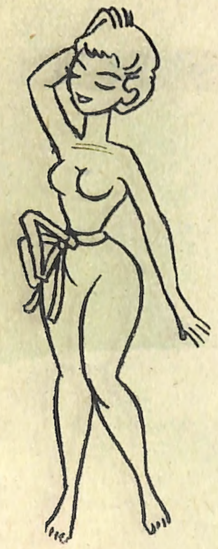

BİR GECE ELBİSESİ:

Şifonu belinizden çıkarıp, sünnet çocuklarının atlas atkısı gibi bir omuzdan bir omuza bağlayın. Bu suretle güzel vücudunuzun bütün nisbetli çizgileri ayan beyan meydana çıkacaktır. Böyle bir gece elbisesiyle bütün kadınların sizi kıskanacaklarına hiç şüphe etmeyin!

PAZARA GİDERKEN:

Giyinmesini bilmeyen bazı kadınlar pazara, alış verişe giderken bile, lüzumsuz yere çok şık giyinirler. Halbuki şifonu boynunuza bağlamak suretiyle, güzel bir eşarp temin edebilirsiniz. Göreceksiniz, sizi bu kıyafetle gören esnaf, malını çok ucuza verecektir.

GİYİNİŞTE BAŞARI:

Bazan küçük bir garni, sizi zarif göstermek için, pahalı elbiselerden çok daha mühimdir. Ne diye dünya kadar para verip bilezik alacaksınız. Şifonu bileğinize bağlayın. Güzel görünmek için başka hiç bir şeye ihtiyacınız kalmıyacak.

ÇAY ELBİSESİ:

Aynı şifonu belinizden aşağı sarkıttığınız zaman, ayrı bir jüp'e ihtiyacınız kalmıyacaktır. Bir kere deneyin, göreceksiniz ki, bütün gözler üzerinize dikilecek, gittiğiniz çayda en fazla sükse yapan hanım siz olacaksınız.

ZARİF BİR TUVALET:

Şifonu ikiye bölün, bir parçasını bir kolunuza, bir farçasını öbür kolunuza bağlayın. Bu zarif tuvaletle salona girerseniz, o gecenin en dikkati çeken kadını olursunuz.

Bu şifon, başka işlere de yarar. Kocanızın boynuna zarif bir tasma gibi takıp çekebilirsiniz. İsterseniz, bulaşık bezi olarak ta kullanabilirsiniz.

ŞIK BİR KOKTEYL ELBİSESİ:

Şifonu boynunuza ince bir düğümle bağlayın. Çok şık bir kokteyl elbisesine sahip olursunuz. Yalnız, şifonun ucunun, vücudunuzun güzelliğini kapayacak kadar aşağı inmemesine dikkat edin.

— Boşuna dil dökme, aşkını isbat etmek istiyorsan bana AYDABİR'in yeni çıkan Ekim sayısından bir tane al, getir.

Gelecek Sayımız

UÇAN DAİRELER

Hususi Nusha!

San'at Dünyası

129. Türk Musikisi Konseri

129. Türk Musikisi konseri bizler için büyük bir san'at ziyafeti oldu. Konserde ilk göze çarpan şey gayet iyi ve mâhirane tertiplenmiş intizamsızlık, karışıklık ve kargaşalıktı. Bu hususta, şimdiye kadar görülen emsallerinden çok daha muvaffak olan idarecileri bilhassa takdir ve tebrik yerinde olur.

Bu konserde, musikinin ruhun gıdası olduğunda, artık hiç kimsenin şek ve şüphesi kalmamıştır. O kadar ki, hânende hanımların ve seyirci hanımların bilezik şangırtıları yanında, sazların sesi pek sönük kalıyordu.

Biletciden kapıcı ve müstahdemlere kadar idare personelinin göze batan lâübali hareketlerine mâni olmak maksadi ile bir polis müfrezesinin hazır bulundurulması çok yerinde olur. Şunu da hemen hatırlatayım ki, okunan şarkılardan terbiyelerinin bozulmaması düşünülerek, muayyen yaştan aşağı çocukların konser salonuna girmesini önlemek lâzımdır.

Sanatkârlar sahnede yerlerini aldıkları zaman kanunî Süleymanın acele ile pantalon düğmelerini iliklemeden geldiği görüldü. Udî Abbas'ın da sazının cilâsı yoktu. Üstelik kunduralarını da boyatmamıştı. Kemençe Cafer, kemanî İdris, Dümbelek Naci fevkalâde idi. Yalnız Tanburî Zekeriyya'nın kravatı yine her zamanki gibi düşük ve yakası kirli idi.

Bütün san'atkârlar mükemmel bir icra seviyesinde idiler. Yalnız Tanburî Alâettin âletine hâkim değildi. Heyette mevcut iki kemanla uyuşamıyordu.

Nâyi Sıddık Ağa'nın Berefşan ikaındaki bestesi:

«Hûbân senle leyl-ü nehar istînâs ider.»

şarkısının okuyanlar da, çalanlar da, söyliyen ve dinliyenler de mânasını anlamadıklarından fazla tesiri altında kalarak ağlıyorlardı.

Dügâh perdesindeki bûselik ile, Hüseynî perdesindeki Çârgâh beşlisi ve rezaletin son perdesindeki mahûr gazel dinleyicileri hakikaten mestetti.

Klârnet Şaban, nikriz, neveser, kürdî makamlarından dolaşarak güzel bir büzrük taksimi yaptı ki, eğer koltuk gıcırtılarından dinlemeye imkân bulsaydık, muhakkak ki, iyi bir eser dinlemiş olacaktık.

Bilhassa mühim bir noktaya Maarif Nazırı'nın (her halde Vekili olacak) dikkatini çekeceğim. Sahneye çıkan solistler, sazlarını, sandalyelerini ve ayaklıklarını da beraber getiriyorlardı. Solist, yalnız kendi âletini taşımalı, sandalye ve ayaklığı da başka bir san'atkâr getirmelidir. İki kemandan biri «lâ» teli üzerinde gezinirken öbür kemanın «mi» üzerinde dolaşması, D. P. ve C. H. P. gibi iki kemancının birbirlerinden hoşlanmadığını gösteriyordu. Köçekçe ve oyun havaları gibi yürük ve canlı eserlere ritm tutan (yani düm _ tek tutan) tef'in delik olması ince saz takımına ayrı bir âhenk veriyordu.

Her nedense kemençe Bekir akordsuzdu. Henüz elli yaşında olmasına rağmen büyük istidat vâdeden bu gencin istikbali parlak görünüyor. Yalnız, öbür saz arkadaşlarının yaptığı gibi hânende hanımlarla ağız ve el şakası yapmaması, canından bezmiş bir küçük devlet memuru ciddiyeti ile somurtması, dinleyici, seyirci, yâni müşterileri âdeta istiskal idi. Son söz olarak şunu belirtmek isterim ki, oradan Bekiri izâle etmezlerse, salonun akustik şartlarına uygun bir kemençe bulmak zarurettir.

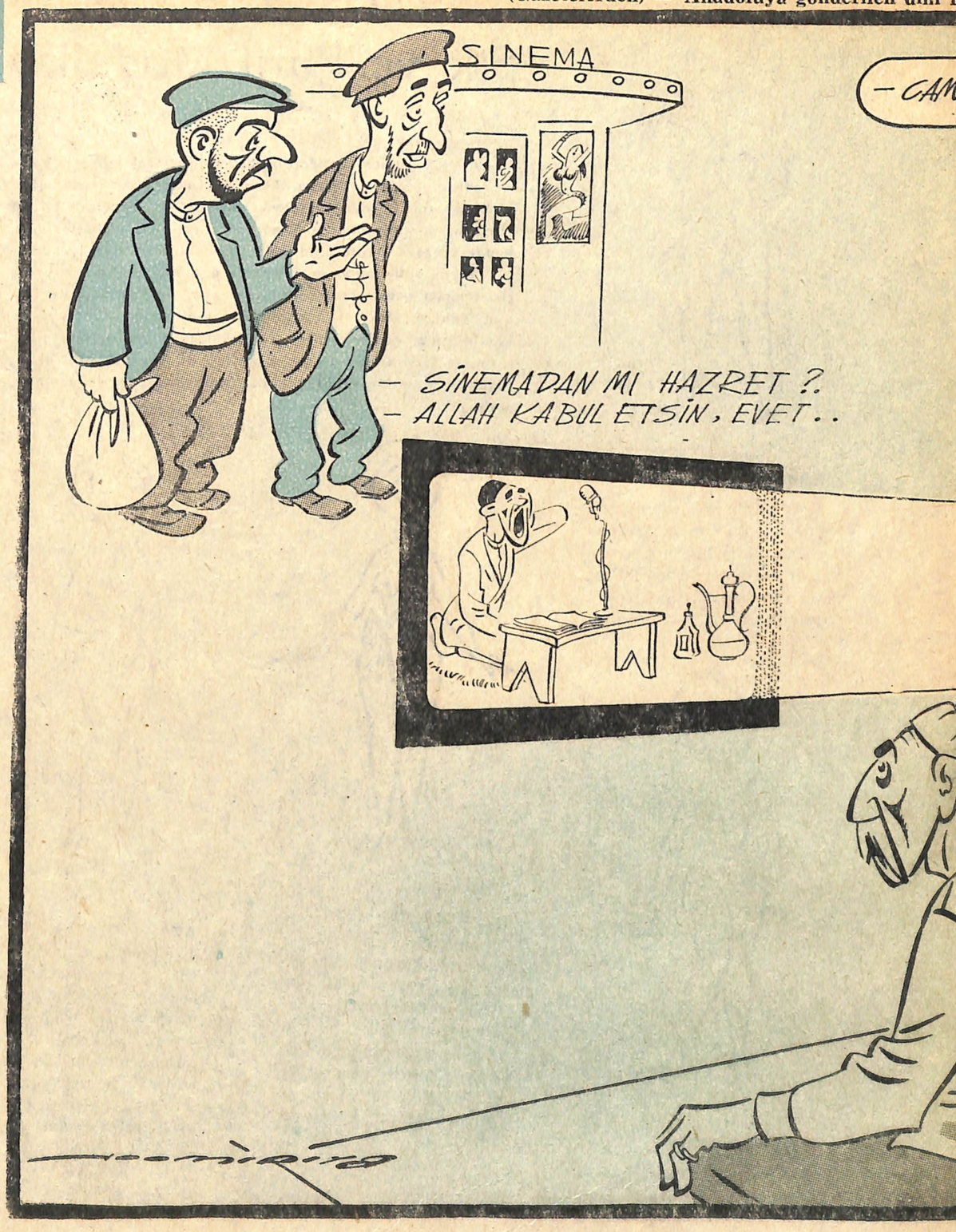

Lâik Türkiye

FRANSIZ Tiyatrosunun artistl
veriyorlardı. Bir akşam da, Türkçe
nanan «Cinayet var» piyesindeydi s
bu artistlerle tanışmış olan Tiyatro
perdeden sonra, o akşam rolü olm
rünce yanlarına gitti. Pek fena o
Genç san'atkârlardan birine sordu:
— Ne o? İçeride işlenen cinayet
Kızcağız:

leri, halk, abdest alıp seyretmeye gidiyor...

e Sinema!

Hele Şükür Nihayet...

Saray sinemasında temsiller
eçen yıl Küçük Sahnede oy.
Daha önce, bir toplantıda
nkitçisi Zahir Güvemli, ilk
n iki sanatkâr kızı holde gö-
an oyundan canı sıkılmıştı.

yretmiyor musunuz?

— Ediyoruz, içerdeydik... dedi. Güvemli güldü:

— Ha anlaşılan onun için erkenden kaçmak istiyordunuz...

— Yok,, dedi kızcağız; hayır, hava almağa çıktık. Yine girip seyredeceğiz tabiî...

— Öyleyse sabrınızı tebrik ederim; dedi Güvemli.

Bunun üzerine genç kız birdenbire haykırdı:

— Anladım, anladım. Siz, şu geçen akşam tanıştığımız tenkitçi ve profesörsünüz!

Senfonik Konser

BELEDİYE gazinosunda, gazino mutfağındaki çatal, bıçak, tabak tangırtısı ile bardak, çanak şangırtısından, yağ ve kavrulmuş soğan kokusundan yaylı sazların gıcırtısı lâyıkı ile dinlenilemediği için, İstanbul Konservatuarı son konserini San sinemasında vermiştir.

Konsere giriş büyük bir festival halinde cereyan etti. Bilet alanlardan pek az talihli salona girmek şansını elde edebildi.

Şişman hanımlar bundan sonra kendilerine masaj yaptırmak için tramvaya, otobüse binmekten vazgeçip, konser salonunda sıkıştırılmanın daha faydalı olduğunu öğrendiler.

Numaralı koltuklar öyle bir numara ile tertip edilmişti ki, her erkek, kendi karısından başka bir kadının yanında oturmak saadetine nail olmuştu.

Salona giriş sırasında, bazı hanımların şapkaları düşmüş, ezilmiş ve ayağa basma gibi san'at hâdiseleri olmuşsa da, insanca hiç bir zayiat kaydedilmemiştir. Konserin kazasız belâsız atlatılması şehrimiz san'at çevrelerinde büyük bir memnunluk yaratmıştır.

Nejlâ Hanımefendi'nin orijinal şapkasındaki tavus kuyruğu tüyü konserin en dikkati çeken tarafı idi. Sarışın bebek Leylâ'nın inci küpeleri de konserde büyük sükse yarattı. Bu senenin moda rengi elbisesile cici Senar, bütün gözleri üzerinde topladı. Eğer geçen sefer gördüğümüz çantasını da değiştirmiş olsaydı konser daha başarılı olurdu kanaatindeyiz.

Kendisine düşman olmadığımız halde, Suna'nın küçük nârin ayacıklarındaki kurbağa derisi iskarpinlerin zarafetini de kaydetmeden geçemiyeceğiz.

Jâle'lerin aile dostu Baston Necmi'nin hediye ettiği broş, Necîâya pek gitmişti. Konserde üzerinde en fazla konuşulan bu broş oldu. Ebedî ve millî bekârlarımızdan İzzet'in yanında oturan tatlı esmer Hâle'nin kulağına fısıldadıklarını, yaylı sazların gürültüsünden pek duyamadık ama, heyecanlı bir melodi olduğu Hâle'nin sırıtışından anlaşılıyordu.

Cemal Reşit Rey idaresindeki senfonik konser hakkında da bir iki şey söylemek icap ederse şunları söyleyebiliriz:

Programdaki Geminiani'nin sol minör Concerto Grosso'su, salon akustiğinin uygunsuzluğuna rağmen, çift sesler, parlak Trille'ler, Staccato, Spiccato, Sautillé ve nefis bir kadans ile temanın inceliği ve solist sazın aprejlerle süslü pasajda, hele son Allegro'da..... (hâlâ okuyor musunuz? Allah sabırlar versin.)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN:

Yeni zenginin oğlu oldu!..

(Cemal Nadir)

Tarihî Türk Temaşası

ŞEHİR Tiyatrosu, geçen hafta, sahnesini tarihi Türk temaşasına verdi: Orta oyunu, Karagöz, meddah gibi...

Orta oyununda: Osman Cemal, burnu ile zurna, ağzı ile çifte nâra çalarak meydanı açmış ve Peşekâra Bürhan Felek, kavukluya Ulunay çıkarak aralarında konuşmağa başlamışlar dır:

— Vaaay iki gözüm, Ulunayım, ben görmiyeli bu ne hal, âdeta Ulunaylıktan çıkmış, hilâle dönmüşsün...

— Ne yaparsın birader, biz senin gibi Hindistan seyahatlerine çıkıp mihrace sofralarında ağırlanmadık ki... Şimdilik, eski devirlerden kalma stoklarla geçiniyor, kendi yağımızla kavruluyoruz!

— Oh, oh, memnun oldum...

— Anlamadım?...

— Yani demek isterim ki, birikmiş yağın varmış... Bende o da yok ya. Eskidenberi böyle lâdes kemiği gibiyim!

— Lâdes kemiği mi?...

— Evet, tıpkı lâdes kemiği... Hattâ bir aralık Ahmet Emin ile Zekeriya Sertel tutuşmağa kalk tılar da, çıt diye beni kırıverdiler!

— Yaaa, vah vah.. Şimdi kırığın var mı?...

— Hayır, yok çok şükür, kurtuldum artık!

(Bu aralık, Ulunay, iki yanına yalpalıyarak ortada bir çark eder ve Bürhan Felek, şak şağını bir kaç kere avucunda şaklatır...)

— Ey Ulunaycığım, söyle bakayım, bunca zamandır, nerelerdesin? Ne tarafta oturuyorsun?..

— Ben mi?... Etyemezdeyim iki gözüm...

— Etyemez mi?... İlâhi dostum, beni baştan savmak için neler de uyduruyorsun...

— Aman Felekçiğim, o nasıl söz öyle?... Hiç ben seni atlatır mıyım? Vallahi Etyemezde oturuyorum!

— İyi ama nuru didem, şimdi İstanbulun her tarafı Etyemez oldu... Hattâ bazı semtleri, yalnız et yemez değil, et yemez, ot yemez, şeker yemez!...

Bu aralık, seyirciler arasında, sportmen yapılı, gözlüklerinin arkasından pırıl pırıl gözlerle biri seslendi:

— Haaa... Sizi gidi sizi... Orta oyunu, tarihî temaşa filân derken siz işi gene gazeteciliğe döktünüz galiba...

Ulunay, kalkık kaşlarını biraz daha kaldırarak Bürhan Feleğe sokuldu:

— Kim bu yahu?...

— Tanımadın mı?...

— Hayır...

— Bizim Matbuat Umum Müdürü, Sarper...

Ulunay, ürkek ürkek başını salladı:

— Sahi Sarp... er!

(Bu aralık, Osman Cemal tekrar zurna peşrevine başlar ve uzaktan kırıtarak iki zenne görünür:

Affedersiniz, işbu zennelerin isimlerini yazamıyacağım. Malûm ya, Basın Kanunu zorlu!)

ÇİMDİK

TERCİH ET BAKALIM

Bucak başkanı, Veli dayıya rastladı. Adam gene sarhoştu.

— Ulan, dedi başkan, yine fitil gibi sarhoşsun. Cebin biraz para yüzü gördü diye içip içip sonra gider karıya dayak atarsın ha...

Veli dayı başını önüne eğdi:

— Be başkan, dedi, hiç içmesem de karıya sopa çekiyorum nasıl olsa. Çok içersem bazan sızıp unutuyorum. Sen söyle hangisi daha iyi?

ÇARESİ

Beyoğlunda büyük bir hazırcı mağazası açmıştı. Kısa zamanda mliyoner oldu. Bir arkadaşı, nasıl olup da bu kadar çabuk ve çok kazandığını sorunca:

— Bütün servetimi asansör memuruna borçluyum... dedi.

— Ne münasebet?

— Çocuk bir buluş yaptı. Önce kızdım ama, sonra hak verdim: her kata müşteri çıkardıkça o katta satılan eşyayı, değil, eşya satan kızların isimlerini sayıyordu!...

Kadın — Biliyordum zatürree olacağını doktor bey, her allahın günü, gazetelerin mizah sayfalarını okuyordu!..

(Niyazi Yoltaş)

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

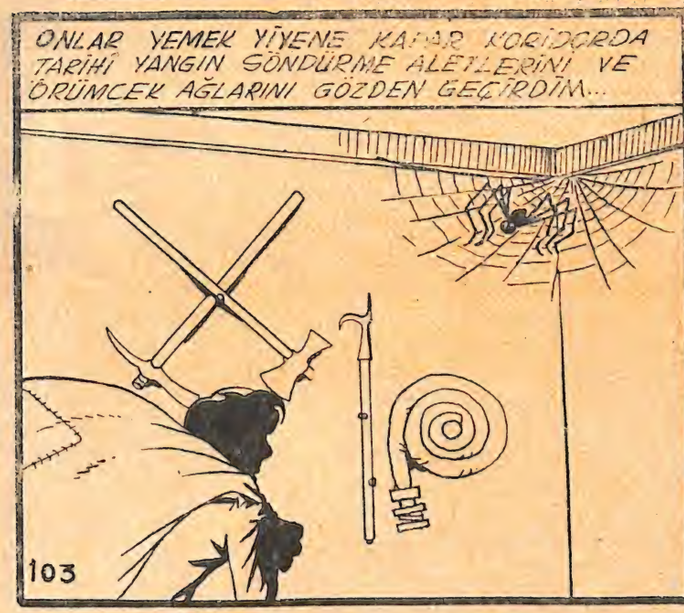

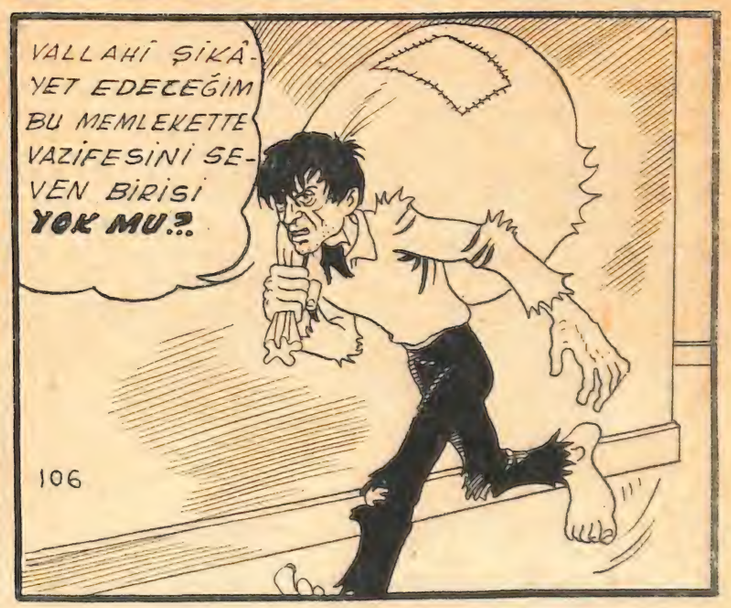

(Devamı var)

Fıkra Anlatma Hastalığı

Hastası: Hasene Hostes

İKİ şey çok canımı sıkar; gülmesini bilmemek; bir de gülmemesini bilmemek. Sözün münasip bir yerini yakalar, bir fıkra anlatmağa başlarsınız, daha ağzınızı açar açmaz bir kahkahadır kopar. Bir yerde bir fıkra anlatmağa başlamıştım:

— Adada ihtiyar...

— Hah, hah, hah!..

Gülmeğe başladılar.

— ... bir eşekçi varmış...

— Kah, kah, kah!..

Nasıl canım sıkıldı, anlatamam. Suratımın asıldığını, kaşlarımın çatıldığını, sustuğumu görünce sordular:

— Sonra ?

— Sonra efendim...

— Hah hah hah!..

— Allah cezanızı versin, dedim, fırladım.

Fıkra anlatırken, ne zaman gülüneceğini bilmeyenler olduğu gibi, bir de gülmesini hiç bilmeyenler vardır.

Aklımıza, yerinde, zamanında bir fıkra gelir, anlatırsınız. Karşınızdaki bön bön suratınıza bakar, gözleri boşluklara dalar gider. Fıkra bitince de, beş tonluk kamyon ciddiyeti ile:

— Eeee?.. Sonra?... Peki, n'olmuş gibi sorular sorar. O zaman şak! diye düş öl.

Geçende trende, gazetede okuduğum bir fıkra çok hoşuma gitti. Farkında olmadan gülmüşüm galiba. Karşımdaki bey:

— Her halde hoş bir şey okudunuz gazetede, dedi.

— Evet, dedim.

Vapurda, trende «havalar iyi gidiyor» gibilerden lâf atanlarla başlıyan ahbaplıklar hoşuma gitmez ama, gazetedeki fıkra o kadar güzeldi ki, karşımdaki de ısrar edince anlatmağa başladım:

«Efendim, adamın biri fıkra anlatmağa çok meraklı imiş. Hani böyle fıkra anlatma hastaları vardır ya... O günlerde avcılığa dair güzel, duyulmamış bir fıkra öğrenmiş. Bir gece eş dost otururlarken, fıkra hastası, yeni fıkrasını anlatmak için, bir fırsat kolluyor. Hastalığını bilen arkadaşları da ona ağız açtırmıyorlar. Fıkracı kıvranıyor, yerinde duramıyor, sıkışmış bir adam gibi, anlatsa fıkrasını rahatlayıverecek.

— Bir zamanlar...

Diye başlar başlamaz lâfı ağzına tıkıyorlar.

— Vaktiyle...

Derken araya lâf karıştırıyorlar.

— Efendim adamın biri...

Der demez susturuyorlar.

Vakit te gece yarısını geçmiş, herkes dağılmak üzere. Artık adam dayanamamış. Kalkmış ayağa, sanki elinde bir tüfek varmış gibi nişan almış, üç defa:

— Bum, bum, bum!

Dedikten sonra.

— Efendim, hazır söz avcılıktan açılmışken, size bir fıkra anlatayım diye başlamış.»

Gazetede okuduğum bu fıkrayı anlattım. Ama adamın yüzünde değil gülümseme en ufak bir çiz,gi kıpırdanışı yok. Bir de üstelik:

— Eeee? Sonra ne olmuş? diye sormaz mı?

— Sonrası hiç... Bu kadar...

— Adam ne anlatmış?

Hırsımdan çatlıyacağım.

— Elinin körünü anlatmış!

Diye bağırdım, gazeteyi fırlatıp dışarı çıktım.

Arkamdan bir kahkaha koptu. Demindenberi suratını asmış duran herif kahkaha ile gülerken ayakta duran bir arkadaşına, benden boşalan yeri gösterdi:

— Gel otur şuraya!.. dedi.

Ha — Ho

Belli Olmaz!

İskelede sabırsızlıkla bir kol saatine, bir tarifeye bakan adam artık beklemekten bıktı. İskele memuruna:

— Ada'dan ikiyi onda kalkan vapur ne zaman gelir, diye sordu.

Memur kayıtsızca:

— Belli olmaz, dedi.

Adam büsbütün titizlendi:

— Nasıl belli olmaz!.. Tarifeye göre yarım saat evvel burada olması lâzımdı.

Çiklet çiğneyen memur:

— Belli olmaz beyim, dedi, vapurun gelişi yalnız tarifeye göre olmaz. Kaptana göre değişir, çarkcısına göre değişir, havaya göre değişir, akıntıya göre değişiiir, kömürün cinsine göre değişiiiir... Vapurun eskiliğine göre değişiiiir... Bir saat daha bekleyiverin, patlamadınız ya!..

Hintli fakir — Oooh; ne güzel tüyleri var!..

(A. Koçer)

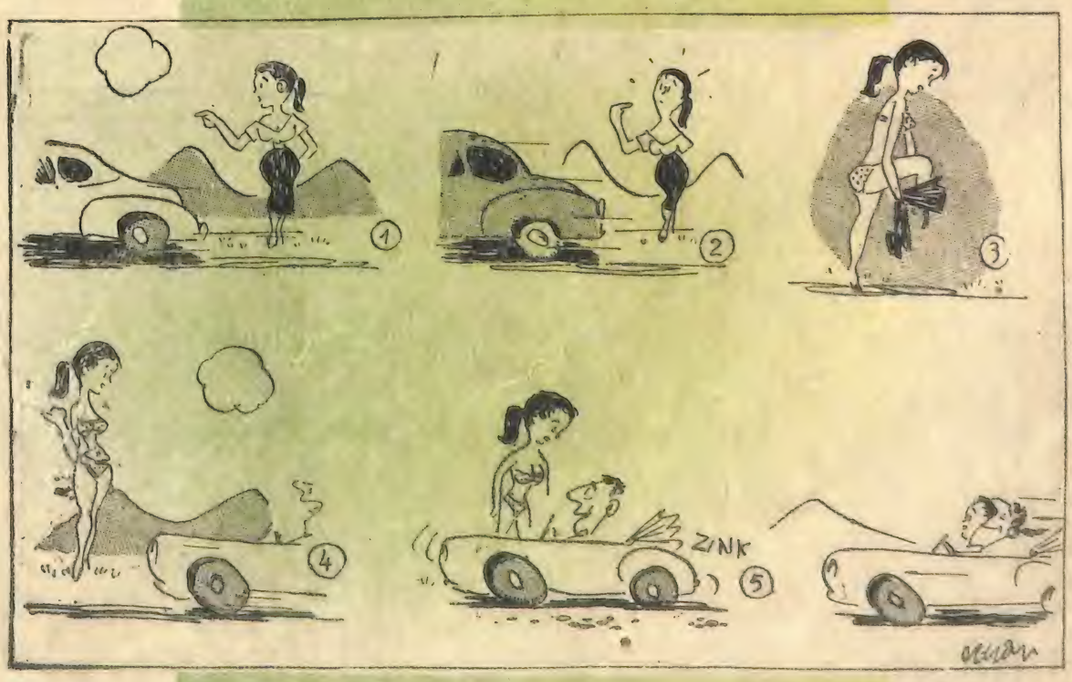

OTOSTOP!

(Orhan Enez)

Meşhur Fransız terzisi Jague Fath öldükten sonra: Tatlısu Türkleri matemde!...

Ailece Tatil

MADAM Champfort'un çayları pek rağbettedir. Bunun için, orada görülmesi âdet olan herkes, saat beş oldu mu, çay saati ellerinde porto, yahut çay veya kokteyl kadehleriyle isbatı vücud ederler.

O gün de, tatili nasıl geçirdiklerinden bahsediyorlardı.

— Bu mevsim, Cote d'Azure'de çok kibar bir kalabalık vardı...

— Muhakkak, ücretli tatil sebebiyledir...

Madam Cordial:

— Ah şu ücretli tatiller... diye içini çekti. Ne macera... Bilirsiniz, kocamla bizim Juan-les-Pins'de bir villâmız vardır...

— Oradakilerin en güzeli...

— Eh, fena değildir. Ben, bizim villânın hemen önünden denize girerim. Küçük bir plâj vardır önünde... Bir gün ne göreyim? Ahhhh, tabii namuslu namuslu baktım, sırf sanat eseri seyreder gibi... Bir genç adam gördüm... O ne endamdı Yarabbi, hârikaydı. Louvre müzesinden fırlayıp gelmiş bir heykeldi sanki. Doya doya seyrettim onu...

— Tabii sırf sanat zevki için...

— A, elbette... Plâj ahbaplıklarında olduğu gibi, dostça selâmlaşıyorduk sadece. Bir gün kocam da denize girmeğe geldi. Bir de baktım, benim Louvre müzesinden fırlama heykel, kocamın önünde iki kat yerleri öpüyor...

— Yok canım...

— Meğer kocamın müessesesinde kapıcı değilmiymiş?

— Deme gözüm...

— Vallahi...

— Ondan sonra heykel endamlıyı bir daha gördünüz mü?

— Gördüm ama... Hem zaten müessesenin bütün memurları galiba oradaydı. Neden mi diyeceksiniz? Bir sabah kumlara uzanmıştık. Bir de baktım kocamın gözleri, yüzü koyun kuma yatmış bir kadının gerisinde... Oh, affedersiniz... Doğrusu vücudu hiç güzel değildi. Yani kalçaları biraz fazlaca iriydi... Hülâsa, bir saat sonra kadın döndü. Yüzünü gördük. Bu da kocamın daktilosuymuş meğer. Düşünün bir kere, patronunun önünde çırıl çıplak kendini teşhirden utanmıyan bir mahlûk. Hemen kapı dışarı etmesini istedim. Kocam artık işe devam etmiyeceğini, ayrıldığını söyledi. Anlaşılan etinin deliye döndürdüğü bir armut yakalamış kız... Ah şu ücretli tatiller...

Ve konuşma bu minval üzre devam etti.

— Paul, bize bir pembe şarap ver.

— Baş üstüne Mösyö Cordial.

— Bana da...

— Olur, efendim...

Barmen iki adama istediklerini verdi.

— Tatile gittiniz mi?

— Ben mi? Ne münasebet. Düşünün ki Malherbe-sur-Seine'de oturuyoruz. Bizim gibi mızıkacı takımına ücretli tatil verirler mi hiç?

— Peki, yazdığınız operet ne oluyor?

— Daha kabul edilmedi. Oynanırsa, izin alabileceğim...

— Hiç olmazsa bana gelip bir hafta kalaydınız...

— Kusura bakmayın. Ama misafir olmayı sevmem. Ne param var, ne de patron ücretli tatil yaptırıyor. Bu şartlar altında...

— Yok, ücretli tatilin aleyhinde bulunmayın...

— Neden?

— Azizim, bir daktilom vardı. Sarışın bir dilber. Vazifesine bağlı, enayi bir daktilo. Öyle ki varlığiyle yokluğunun farkında bile olmazdım. Bir gün, Juan-les-Pins'de, karımın yanına kumlara uzanmıştım. Ansızın nefis bir kadın gördüm. Yüzükoyun yatmıştı kuma. Ama ne enfes bir parçaydı, tasavvur edemezsin. Yıldırımla vurulmuşa döndüm. Nihayet döndü de gördüm. Bizim daktiloymuş...

— Ya, sonra?

— Sonra daktiloluktan çıktı tabii. Sizin müstakbel operet için ondan bahsetmem lâzımdı size... Ama artık ayrılmam lâzım. Müsaadenizle gidip kızı, döşetip dayattığım yeni apartımanında bir ziyaret edeyim. Bir saatlik bir saadetten sonra, yemeği beraber yiyeceğiz...

★

Mükellef bir apartımanda, üzerinde nefis bir sabahlıkla, Lucette, parmağındaki müthiş elması hayran hayran, muhabbetle seyrediyor, bu sabık daktilo, derin derin düşünüyordu.

Birden kapının çalındığını duydu. Fam dö şambrına seslendi:

— Marie, kapıya bak...

Ve mırıldandı kendi kendine:

— Bizim tatil ödevi geldi!...

— *Georges Dolley*

Koca — İlle imamdan din dersi alacağım diye tuttururs un ha!.. (Ziya Şafak — Bursa)

YAZISIZ!.. (Filiz)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan :
İlallah şerrinden

— 27 —

— Ayıp ediyorsun Bayramiye hanım, dedi. Beni böyle mahçup etmekten zevk mi alıyorsun? Uğruna kul köle...

Lâfını yarıda kestim. Herifin haline de acıdım.

— Buyurun yukarı, konuşalım! dedim.

Abdürrazzak efendiye bir kahve pişirdim. O kahvesini içerken anlatmağa başladım:

— Bak Abdürrazzak efendi!.. Sen beni hafif bir kadın zannediyorsun, amma yanılıyorsun... Ben kadın oldum olalı, daha eteğimi namahrem ele dokundurmadım. Namuslu bir kadınım.

— Evet... Ona hiç şüphem yok. Fakat ben size namusunuza müteallik, namusa aykırı bir şey teklif etmiyorum. Bütün namuslu kadınlar da ayni şeyi yaparlar.

Doğru, herifin mantığı kuvvetli... O devam etti:

— Sen emret... Şimdi karımı boşarım...

— Sen azmışsın Abdürrazzak efendi...

Koca ihtiyar, hüngür hüngür ağlamağa başladı. Ayaklarıma kapandı.

— Düşüneyim biraz, müsaade et de... dedim.

Abdürrazzak efendi ümid içinde gitti. Arkasından imamın kızı Ayten geldi.

— Ayol, gazetelerde gördüm, senin adın da Ayten olmuş, dedi.

— Öyle yaptılar şekerim, dedim, âdetmiş, artistlerin adı değişik olurmuş.

— Sana bir şey söyleyim ama, kimse duymasın... Bana mahallede Ayten derler ya, çalıştığım eve gittim mi adım değişir.

— Ay sen çalışıyor musun?

— A... Bilmiyor mu idin... Çalışmasam hiç böyle giyinip kuşanabilir miyim şekerim... Madam Anjel'in evinde bana Leylâ derler, Madam Fofo'nun evinde Yıldız derler, Şeker Nermin'in evinde Nihal, derler.

— Aman Ayten... Sen kaç yerde çalışıyorsun?...

— Dört evde.. Hepsi de çok namuslu... Neme lâzım, on parami kesmezler.

— Ne yapıyorsun ne iş, yapıyorsun?..

— Ayol sana evde çalışıyorum, diyorum, evde ne yapılır?

— Orta hizmeti mi?

— Aman Bayramiye!.. Çok anlayışsızsın... Evde çalışıyorum işte canım.. Sanki hiç kadın değil misin gibi konuşuyorsun...

— İnanır mısın... Hâlâ alışamadım. Hâlâ kendimde bir eksiklik hissediyorum. Hani insanın eli tesbihe alışır da, tesbihini kaybedince, nasıl ararsa, ikide birde eli tesbihe giderse, ben de öyle oluyorum. Bakıyorum, bir şeyim yok, bir şeyim eksik ama, ne?...

Ayten:

— İstersen, sen de benimle gel!.. Sen de çalışırsın, dedi.

— Aman Ayten, benim vaktim var mı?

— A... ne olacak ayol... En fazla yarım saat... Yarım saatte elli lira. Taş atıp da kolun mu yoruluyor?

İmamın kızı Ayten haklı idi. Fena kazanç da değildi.

— Pek âlâ, dedim.

— Bu gece gidelim mi?

— Bu gece olmaz. Haftaya perşembeye...

— Söz mü?

— Söz...

Ayten, bana iş bulmakta duyduğu insanî haz ve vicdan rahatı ile benden ayrıldı.

O günden sonra hayatımı tanzim etmiştim. Akşam sekizden sekiz buçuğa kadar, Ferah salonunda okuyordum. Dokuzda Üsküdara geçiyor, «Elmas» bahçesinde okuyordum. Saat onda Ahırkapıda Aile saz salonunda, on birde Kordon Ruj'da, on bir buçukta «Hürriyet bahçesi» nde şarkı söylüyordum. Ayrıca yaz günleri üç yerde içkisiz matinelerde konserler veriyordum. Bir hafta böyle çalıştıktan sonra bir de Kadillak aldım. Kendi arabamla işlerimi daha kolay yapıyor, oradan oraya daha çabuk gidiyordum. Artık meşhur bir ses san'atkârı olmuştum. Yalnız daha apartımanlarım eksikti. Eğer bir kaç apartıman da yaparsam, şöhretimin şahikasına yükselecektim.

Gazeteciler arkamı bırakmıyorlardı. Benden kültürlü san'atkâr diye bahsediyorlardı. Doğrusu ya, kültür şöyle dursun, para kazanmaktan gazete okumağa bile vakit bulamıyordum. Memlekete karşı vatanî hizmetimi yapmaktan da geri kalmıyordum.

(Devamı var)

Tarihi Karikatürler

Shakespeare'in ölmez eserinden:

Kral Lir — Tanrım!.. Göklerinin bütün hışmı başıma indi. Üç kızım da bütün servetimi, tahtımı, tacımı, sarayımı aldıktan sonra, pabucumu elime verip beni dimdızlak koyuverdiler.. Ah!.. Eğer zamanında Yapı ve Kredi Bankasından bir âile cüzdanı alsaydım, şimdi benim de başımı sokacak sıcak bir yuvam olurdu.

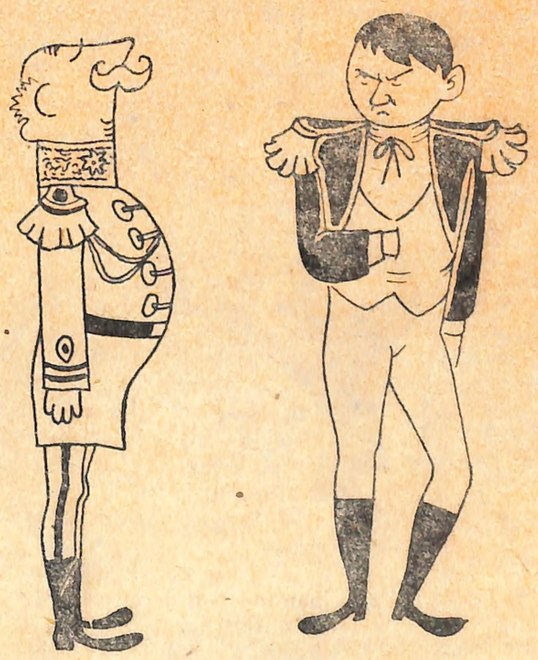

Napoleon — Bütün hayatımda bir tek hata işledim.

General — Biliyorum haşmetlû!.. Yapı ve Kredi Bankasından âile cüzdanı almadınız.

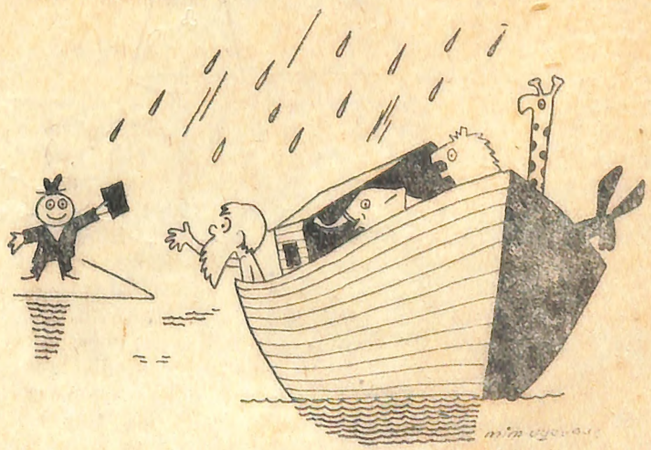

Nuh — Hey!.. Memet efendi! Tufan olacak, boğulacaksın, çabuk gemiye bin!..

Memet Efendi — Bana Tufan mufan vız gelir!. Ben Yapı ve Kredi Bankasından âile cüzdanı almıştım, ikramiyeden o çıktı.

Dünya Karikatürleri

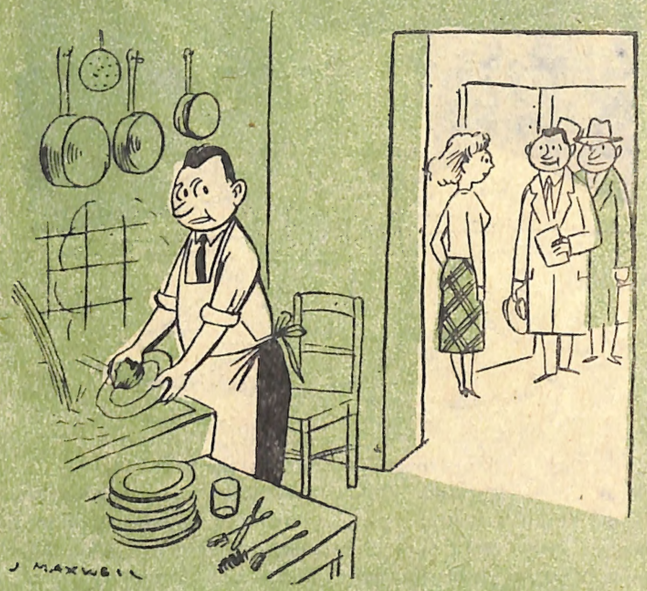

— Tebrik ederim bayan, kocanızın «Ev kadını» isimli romanı birinciliği kazandı!

(İtalyan)

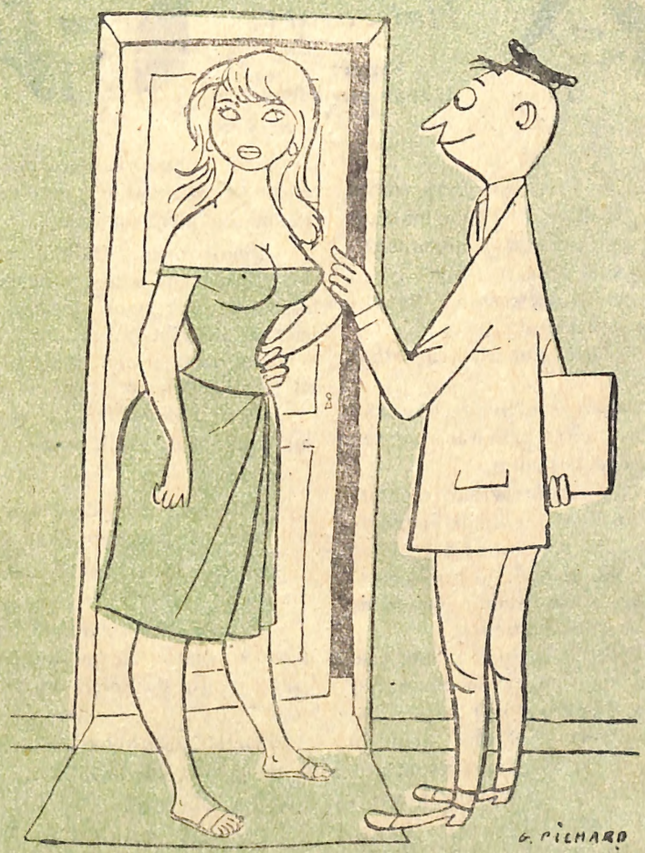

— Bayan, cereyanınızı kesmeğe mecburum...

— Peki, peki.. gir içeri de cereyan nasıl kesilirmiş sana göstereyim!

— Fransız —

Son moda:

— İşte en yeni eserimiz.. Nefis bir akşam elbisesi.. İsmi «Televizion»!

— Fransız —

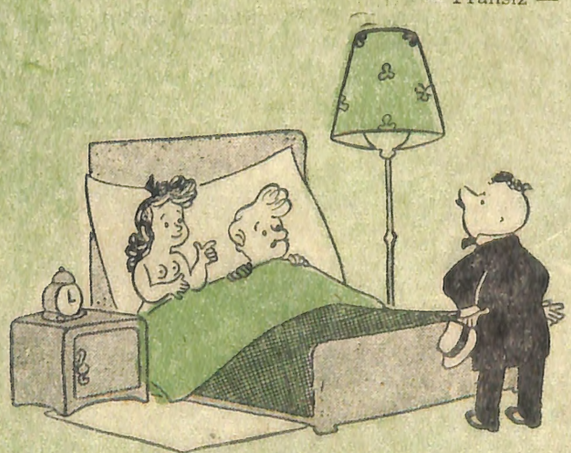

— Beni aldattın ha?..

— Sen de «yarın geleceğim» diye beni aldattın...

— Eh, ödeştik öyleyse karıcığım!

— Fransız —

— Şimdi size kendimi tanıtayım: Gizli polis şefi Holton!

— Ben de meşhur polis hafiyesi Saltok!

(İtalyan)

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır. İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

Filimlerine ve güzelliğine hayran olduğunuz

Ayten Çankaya

"Cildinize benim gösterdiğim ihtimamı gösteriniz,, diyor!

"Ben banyo ve lavabomda PURO Tuvalet Sabunu kullanırım. Puro Tuvalet Sabunu tahayyül ettiğiniz o kadife gibi yumuşak teni, siltirli güzelliği temin eden en mükemmel güzellik müstahzarıdır. Puroyu tavsiye ederim,,

Bugünden itibaren Puro Güzellik Metodunu siz de tecrübe ediniz. Puro cildinizin gizli kalan güzelliğini meydana çıkararak sizi daha genç ve daha cazip gösterir.

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunları % 100 saftır.

4-48

---

bir buçuk milyon liralık 1954
İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D.65

ACABA

KİM ?

SÜMERBANK

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

TAŞ DEVRİNDE:
— Bak, onun ne güzel kürkü var, benim yok!